

langt med Limfjordskysterne, og jeg tror ogsaa, at det er erkendt — i alt Fald har jeg haft Lejlighed til at tale med Mænd fra disse Egne, som mente det — at der er sket en meget væsentlig Forandring i saa Henseende, idet Oversvømmelserne langt fra gøre den Skade nu paa Limfjordskysterne, som de gjorde før. Det er nemlig nu for det første forhindret, at Vandet kan stulle over hele den søndre Limfjordstange, der danner en Strækning af noget over en Mil, og for det andet er Strækningen ved Ferring stoppet, saa Havet der heller ikke kan stulle over og komme i Limfjorden, og endelig har tilfølgende den nordre Limfjordstange hævet sig af sig selv saa meget, at Vandet heller ikke gaar over den, uden at der kommer en stor Stormflod, saa at Vandmængdens Forøgelse i denne Del af Limfjorden væsentlig indskrænker sig til det, der kan føres med Strømmen gennem Thyborøntkanalen. Man kan derfor heller ikke sige, at alle disse Penge ere kastede i Vandet, som den ærede sidste Taler saa inuvt udtrykte sig. De have aabenbart gjort deres Nytte, og jeg antager ogsaa, at de i Fremtiden ville gøre det, forudsat at man ikke forlømmer at holde dem vedlige. Thi holder man dem ikke ved lige, er det en Selsølg, at saa maa disse Værker som alt andet, hvad der er udsat for stærk Paavirkning af Storm, Strøm eller Bølgeslag, omsider forgaa. Men jeg haaber, at det er lykkelig mig ved disse saa Bemærkninger at paavise, at det ikke er et lokalt Foretagende, at det ikke paa nogen Maade er af personlige Hensyn fra min Side, at disse Penge ere anvendte der. At jeg som Medlem af den nedsatte Kommission har faaet et mere indgaaende Kendskab til disse Forhold end de fleste af det høje Tings øvrige Medlemmer, følger af sig selv. At jeg derfor ogsaa til sine Tider her har anbefalet disse Foranstaltninger, fordi jeg ansaa dem for nyttige og rigtige og ansaa det for forparligt at anvende de dertil foreslaaede Midler, det forekommer mig ogsaa ret naturligt, og det haaber jeg, at man ikke paa nogen som helst Maade vil anse for at være sket af personlig Interesse. Thi heldigvis er jeg ikke paa nogen Maade interesseret i det, og hvad den Valgkreds angaar, hvortil jeg er valgt, saa har den den samme Interesse deri som alle andre Kredse, der grænse til Limfjorden og ere interesserede i at faa deres Gjenstande beskyttede og bevarede, men heller ikke mere. Med Hensyn til de meget stærke Angreb, der nu fra den ærede sidste Taler blev rejst imod de Foranstaltninger, der dels ere udførte og dels tænkes udførte, skal jeg saamænd ikke komme meget ind der-

paa. Han var saa venlig at betegne mig som Sjælen i Røststyringen eller som den, der har været den ledende af Røststyringen. Det er jeg langt fra. Jeg har kun været et simpelt Medlem af den Kommission, der for en stor Del bestod af dygtige Teknikere og saa af et Par lokalt kendte Mænd. Og ligeledes var det ærede Medlem ogsaa saa venlig at paavise, at fordi der ikke i Kommissionen var Repræsentanter fra den Del af Limfjordstangen, som er Nord for Kanalen, var der intet Arbejde blevet udført der. Det modbeviste han siden derved, at han anførte, at netop den første Kommission havde foreslaaet den nordlige Tange sikret, men først den sydlige, fordi den var stærkest angrebet og trængte mest, og derefter endelig Thyborøntkanalen. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem kom i stærk Modsigelse med sig selv, idet han efter at have rettet alle disse hæftige Angreb paa hele denne Foranstaltning og efter at have udtalt den Formening, at alle de Penge, der vare anvendte der, vare kastede i Havet, alligevel til sidst udtalte, at naar man vilde gaa til at gennemføre det, som den første Kommission havde foreslaaet, vilde der komme noget nyttigt og godt ud af det, og det tror jeg virkelig ogsaa der vil. At det ikke er blevet udført er ikke Kommissionens Skyld; det ligger i andre Forhold, og det maa han ikke rette Bebrejdelser mod Kommissionen for. At der skulde være en saa overordentlig stor Modsigelse mellem den første Kommissions Resultat og den nu nedsatte, kan jeg heller ikke paa nogen Maade erkende, at de Værker, der her foreslaas udført i Thyborøntkanalen, skulde være saa at sige viede til Undergang, endogsaa næsten før de ere byggede. Det er jo ikke noget nyt, der er kommet op, at Værket Nr. 59, der ligger paa Hjørnet af Thyborøntkanalen, skulde have en Sikring lodret paa sig. Det var jo det, den første Kommission havde forudsat, og det er kun det, der nu dels er udført og dels skal udføres. Bliver det ikke gjort, vil netop det indtræffe, som det ærede Medlem udtalte om de Høfder, som her foreslaas, at de ville ødelægge Sejlsøbet, og saa vil Nr. 59 blive bagtaaret. Den vil saa komme til at ligge omtrent midt i Strømmen, og saa vil Sejlsøbet netop være ødelagt; saa bliver det umuligt at besejle Thyborøntkanalen, med mindre man vil anvende store Bekostninger paa at fjerne Værkerne af Vejen. Men naar de Foranstaltninger, der her foreslaas, udføres, tror jeg — jeg er ganske vist ikke Tekniker og har ikke de tekniske Kundskaber, som det ærede Medlem har; jeg har kun det almindelige praktiske Kendskab og kan